

[Arne Christiansen]

han ude i verden har klargjort flertallets dobbeltholdning – undskyld, jeg mener flertallets holdning til dobbeltbeslutningen, men det kan måske gå ud på ét – og også for hans helt ajourførte redegørelse for, hvorledes situationen omkring denne beslutning har udviklet sig. Erfaringerne fra det nys overståede Moskvabesøg taler jo deres klare sprog. Det må også håbes, at udenrigsministerens slutappel om en opbakning af en fremadrettet og aktiv udenrigspolitik vinder tilslutning i dette ting. Men nok om det.

Jeg ønsker i øvrigt ikke at bruge tid på SFs og VS' fastlåste positioner i denne sag eller på det radikale venstres historiske betingede reflekser, når det gælder dansk sikkerhedspolitik.

Derimod kan der efter min opfattelse være grund til at få den socialdemokratiske holdning sat i et perspektiv, som rækker ud over den dag til dag-opportunisme, der vel er dikteret af partierne til venstre for socialdemokratiet. Jeg siger ikke dette først og fremmest for at genere socialdemokratiet, men fordi den holdning, som de gentagne forespørgsler og indlæg i denne sal og udenfor for mig at se bærer i sig kimen til en trussel mod den sikkerhedspolitik, der har været Danmarks siden den anden verdenskrig.

I en tid, hvor fredsbevægelserne fører det store ord og åbenbart også har stor lydighed i socialdemokratiet, kan det ikke siges for stærkt eller for ofte, at NATO har været og fortsat er den største fredsbevægelse i vor del af verden. I snart 35 år har Danmark og de fleste af Vestens frie nationer levet i fred og sikkerhed i kraft af gensidig solidaritet, fordi alle allierede lever op til alliancens formål om at sikre fred og fremme afspænding.

Må jeg videre minde om, at når der tales om en særlig europæisk sikkerhedspolitik – det er ikke bragt ind her i dag, men det hører med i billedet – så slår NATO- og EF-modstandere, og de er jo ofte identiske, syv kors for sig. Tilhængere understreger med styrke, at der ikke er nogen sikkerhed uden om NATO, uden om det samarbejde, vi har over Atlanten; der gives intet alternativ. Det sagde socialdemokratiets ordfører, hr. Lasse Budtz, også i dag, og det har han sagt før. Han føjede til, at NATOs raketter militært set er unødvendige, men han sagde ikke noget om deres rolle for NATOs og for Vestens

forhandlingsposition. Den, der ignorerer denne rolle, går Sovjets ærinde.

Der er altså intet alternativ. Derfor er det farligt at misbruge givne situationer til at mistænkeliggøre dette samarbejde. Derfor er det urimeligt med socialdemokratiets stadige og voksende kritik af snart sagt alt, hvad vore allierede og USA foretager sig. Denne udvikling tyder på – men det kan vel ikke være rigtigt – at det danske socialdemokrati for alvor vil slå ind på en linje, der fører tilbage til 1930ernes neutralitet og hvad deraf fulgte.

Jeg kunne fristes til at spørge: har socialdemokratiets nuværende ledelse glemt de mange socialdemokrater og fagforeningsfolk, der tog ved lære af krig og besættelse, og som fra modstandsbevægelsen var med til at starte det danske hjemmeforsvar? For ikke at tale om Hans Hedtoft, der i konsekvens af besættelsens bitre erfaringer førte Danmark ind i NATO? Eller en H. C. Hansen, der også efter min mening med rette er blevet kaldt en af Danmarks få statsmænd i dette århundrede?

Nu har vi i stedet en hr. Lasse Budtz, en hr. Kjeld Olesen og en hr. Anker Jørgensen som repræsentanter for det parti, der har været statsbærende i en væsentlig part af dette århundrede, og som siden 1945 indtil nu også har været med til at præge vor udenrigs- og sikkerhedspolitik på positiv vis. Efter godt et år i opposition er dette partis ledere nu på vild flugt fra den overordnede politik, der i mere end en generation var garantien for Danmark som en troværdig allieret i den frie verden. Spørgsmålet er, om de har følge af de brede grupper i det socialdemokratiske vælgerkorps. Jeg har mine tvivl.

»Vi er bange for disse atomraketter« har hr. Anker Jørgensen sagt med voksende styrke. Ja, hvem er ikke det? Det tror jeg at vi alle sammen er. Men jeg vil gerne tillade mig at minde om en i hvert fald mig ukendt forfatters omskrivning af det gamle oldnordiske kvad, hvor man taler om de dødes eftermæle. Han har skrevet det om på den måde, at han siger: Den, der dør af skræk, begravnes i rendestenen. Er det mon den skæbne, socialdemokratiets nuværende formand har tiltænkt sit parti, eller, hvad værre er, tiltænkt Danmark som en usolidarisk allieret på vej mod neutralitet?

Jeg håber det ikke, og jeg kan heller ikke tro det, men indtil nu har socialdemokratiets